

TROMMELVLIES 32: **Op schoot bij oom Henk**

Hij mailde me die vrijdagmorgen, mijn broertje. Ja sorry, dat moet ik even uitleggen: ik zal denk ik altijd aan hem blijven refereren als ‘mijn broertje’, hoewel de man inmiddels al 37 is. Wij schelen elf jaar, waarbij ik (goed geraden!) de oudste ben. Maar zijn vrouw had griep en ze hadden kaartjes voor The Nits die avond en ja wat nu en of ik dan eventueel wel met hem mee wou. Nou, absoluut. En of ik wat eerder wilde komen, dan kon ik hun kleine meid ook nog even zien vóór we richting het theater zouden rijden. Lotte... Mijn favoriete jongste nichtje.

Deze spontane muzikale buitenkans, in combinatie met het vooruitzicht om de vrolijke vleesgeworden roze wolk van bijna een jaar weer een keertje te kunnen zien, deden mij al vroegtijdig naar Oldenzaal vertrekken. Op naar *Whole Lotte Love*. Maar toen ik tegen zevenen aankwam bij hun huis, bleek het droomdametje al in diepe slaap. Een duidelijk geval van ontgoochelde oom, dus. De heren Nits zouden vanavond wel uitzonderlijk hun best moeten doen om deze teleurstelling goed te maken.

De metselaar, de tovenaer en de heer. Zo had ik dit verhaal in eerste instantie willen titelen, doelend op de kwaliteiten van het (huidige) driemanschap The Nits. De alle hiaten opvullende drummer Rob Kloet kloppend op de trommels, de eeuwig jongensachtige Robert Jan Stips “voor al uw geluiden”, en natuurlijk Heer Henk in kostuum.

In het knus kleine zaaltje van Stadstheater De Bond in Oldenzaal zaten zo’n tweehonderd muzikliefhebbers met de Nitsen vlak voor hun neus. Buitengewoon intiem, soms leek het alsof publiek en band bij elkaar op schoot waren gekropen. Een van de vele verbindende praatjes leerde ons dat de eerste set dan ook akoestisch zou zijn, omdat de band net een serie “huiskameroptredens” in Amsterdam had afgerond, voor gezelschapjes van circa veertig man. Vandaar. Meester Henk vertelde.

De drie veteranen bladerden met zichtbaar enthousiasme hardop door dertig jaar repertoire, aangevoerd door de stem van Hofstede. Knap: al meer dan drie decennia op de planken staan en dan nóg spelen alsof het je tweede optreden is. Vanzelfsprekend werd de muziek kunstzinnig ondersteund door talloze toepasselijke achtergrondprojecties, waartussen ik flarden herkende van Henk Hofstede’s Nederlandstalige uitstapje *Het Draagbare Huis*.

Maar The Nits kunnen nóg zulke fraaie prestaties op plaat afleveren, ik moet het hier echt nog een keer zeggen: ze komen live toch het allerbest tot hun recht. Daar, op het podium, is hun golvend panorama van fijnzinnige instrumentatie, afgewisseld met plotselinge explosies van percussie, uitheemse effecten en gedoseerde bombast het prettigst te pruimen. Extraverter dan je denkt. Pas dán proef je het ware wezen van The Nits. Wij mochten genieten.

In the Dutch mountains zong mijn broertje iets te hard door donker Oldenzaal, na afloop terugwandeland naar de auto. Ik neuriede *Nescio*. Een pilsje leek ons onderhand een heel goed idee.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: vloeiend *Cars & cars* van The Nits (maar hun *The key shop (war & peace)*, over de moord op Theo van Gogh, mag ook).